

[Leif Hermann]

På den anden side forstår jeg godt ministeren, når han nu siger: Jamen jeg har jo sat en høringsfrist – så vidt jeg erindrer, er det den 15. marts – for bemærkninger til Affaldsudvalgets indstilling, og den vil ministeren selvfølgelig gerne afvente.

Alligevel synes jeg, at ministeren kunne have været lidt mere omfattende i sine kommentarer til forespørgslen, for det forholder sig sådan, at ude omkring i landet møder folk vel ikke dagligt, men overordentlig hyppigt, en historie, som jeg nu skal gengive, en historie, som man for ikke så lang tid siden kunne læse i Skive Folkeblad. Det er en lidet opbyggelig historie, men den er ganske rigtig.

Jeg citerer fra Skive Folkeblad:

»Et eller andet sted i jorden omkring Bjergby i Vinderup Kommune ligger der noget giftigt affald. Det kan være tjærerester, imprægneringsmidler, træprodukter fra løvtræer eller rester fra for længst glemt træulsproduktion. Kemiske stoffer – fenoler – fra dette depot siver langsomt ned i jorden og har nu nået grundvandet. Det kan måles i drikkevandet. Folk skal ikke være bange, hverken for at lave kaffe eller for at drikke saftvand. Selv mælkeblandinger til spædbørn kan man roligt lave af vand fra hanen, forsikrer Vinderup Kommunes biolog. Man kan hverken lugte eller smage, at der er fenoler i vandet.«

Denne historie viser to ting: for det første, at der er tale om grundvandstrusler, for det andet, at der er tale om bortforklaringer. Historien er næppe enestående, for ganske mange andre aviser kan formentlig opvise den samme situation, den knappe beskrivelse af en snigende forgiftning af drikkevandet, »men det er alligevel ikke spor sundhedsfarligt«, og så trøstes man med, at man ikke kan smage det, at man ikke kan smage giften, for fenol er jo gift.

Samtidig med denne historie har miljøministeren fremsendt et svar til Folketingets Miljøudvalg den 9. december, og svaret handler om, hvor store beløb der uforbrugt overføres til finansåret 1988, for så vidt angår den bevilling, der er til rådighed for afhjælpende foranstaltninger vedrørende kemikalieaffaldsdepoterne. I lighed med i 1987 overføres der faktisk et større beløb uforbrugt, end der nybevilges. På en eller anden måde er der noget i disse to situationer – dels historien fra Bjergby og dels spørgsmålet om overførsel af uforbrugte midler fra

det ene finansår til det andet – der viser, at der er noget galt både med hensyn til tempoet i oprydningen og med hensyn til den bevillingspraksis, der eksisterer.

Samtidig konstaterer flere og flere kommuner, at de stort set står over for et kemikalieaffaldsproblem – som jeg nævnte det tidligere – hver gang de støder på en ældre industrigrund. »Giften bobler i jorden under os«, meddeler Berlingske Tidende den 22. januar 1988, og på en tidligere gasværksgrund i Fredensborg ligger der 10 huse, som kommunen har måttet købe. Til det siger en medarbejder ved amtets miljøafdeling: »Kommunen har svigtet sin tilsynspligt«, hvortil borgmesteren i Fredensborg, som det jo er, siger: »Vi vidste ikke noget om forureningen.« Han sidder nu med husene og dermed med sorteper.

I København er der i dag på 20 registrerede kemikalieaffaldsdepoter boliger og 6 daginstitutioner.

Som jeg nævnte før, står vi over for et sundhedsproblem og over for et grundvandstruselsproblem. Ja, f.eks. er det sådan, at i Hvidovre og på Frederiksberg er grundvandet truet, idet grundvandet under København løber i retning af grundvandsboringerne i Hvidovre og på Frederiksberg, og de grundvandsundersøgelser, der er foretaget i København, viser kemikaliefurening.

Vi står over for planlægnings- og bebyggelsesproblemer, som jeg nævnte det, og vi står over for et tilsynsproblem. Derfor er det unægtelig på høje tid, at der kommer skub i tingene. Selv om Affaldsudvalgets indstilling af 15. december 1987 udgør et udmærket grundlag for at tage stilling til ændring af selve lovgivningen, er denne indstilling næppe nok. Vi mangler en velbegrunder prioritering – det har jeg forstået er så moderne at tale om også i regeringskredse – vi mangler en velbegrunder prioritering og fremskyndelse af indsatsen, vi mangler en plan for, hvorledes denne meget bekostelige oprydning skal finde sted, hvem der skal betale den, og hvor meget det koster inden for de enkelte prioriteringsarter.

Vi har noteret os, at der nu er nedsat to arbejdsgrupper vedrørende den økonomiske og den administrative side af sagen, som også skal se på økonomien inden for de første fem år. Alligevel må vi nok bede miljøministeren om at komme med en langt mere omfattende plan for,